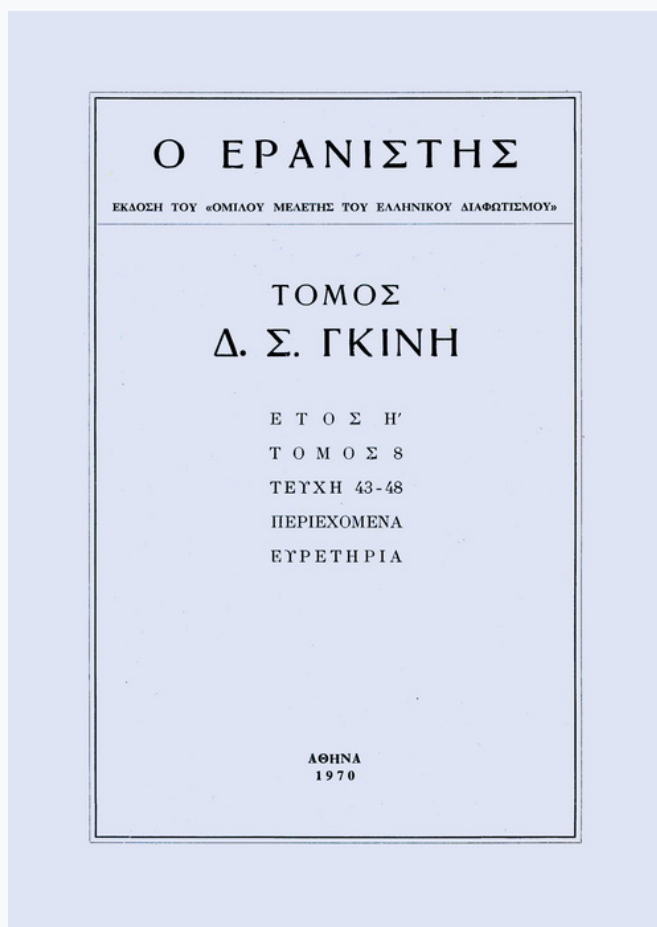

The Gleaner

Vol 8 (1970)

In Honour of D. S. Ginis

«Ρήγας Θεσσαλός». Αθησαύριστη έκδοση της τραγωδίας του Ιωάννη Ζαμπελίου

Κ. Θ. Δημαράς

doi: [10.12681/er.9916](https://doi.org/10.12681/er.9916)

Copyright © 2016, Δημαράς Θ. Κ.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Δημαράς Κ. Θ. (2016). «Ρήγας Θεσσαλός». Αθησαύριστη έκδοση της τραγωδίας του Ιωάννη Ζαμπελίου. *The Gleaner*, 8, 1–9. <https://doi.org/10.12681/er.9916>

« ΡΗΓΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΣ »

Ἀθησαύριστη ἔκδοση τῆς τραγωδίας τοῦ Ἰωάννη Ζαμπελίου

Ἡ ὑπόθεση τῶν πρώτων πανηγυρισμῶν τῆς 25 Μαρτίου ὡς ἐθνικῆς ἑορτῆς, δὲν εἶναι ἄγνωστη: πολλὰ σχετικὰ ἔχει συγκεντρώσει ἀπὸ τὸν Τύπο καὶ τὴν βιβλιογραφία ὁ Στ. Σκοπετέας, στὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ ἐπισυνάψουμε, πιδὸ κοντὰ στὸ θέμα μας, κάποιες πληροφορίες τοῦ Ν. Λάσκαρη¹. Θεσμοθετημένη μὲ Διάταγμα τῆς 15 Μαρτίου 1838, ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ πανηγυρίσθηκε τὸ ἴδιο ἔτος μὲ τὴν πρέπουσα λαμπρότητα· σώζεται τὸ Πρόγραμμα τῆς τελετῆς γιὰ τὸ 1838 καὶ γιὰ τὸ 1843. Ἐνδιάμεσα δὲν γνωρίζω νὰ ἔχουν ἀποθησαυρισθεῖ ὡς σήμερὰ πάντως γιὰ τὸ 1842 διαθέτουμε κατηγορηματικὴ μαρτυρία ὅτι «πρόγραμμα δὲν ἐξεδόθη»².

Ἐδῶ ἀνακοινῶν τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς βιβλίου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἔκδοση ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἐθνικῆς ἑπετείου στὰ 1842. Πρόκειται γιὰ ἐπανέκδοση τῆς τραγωδίας τοῦ Ἰωάννη Ζαμπελίου «Ρήγας Θεσσαλός», καμωμένη, ὅπως, συνεχίζοντας, θὰ συμπεράνουμε μὲ βεβαιότητα, τὸ 1843. Ἐσώτιτλο δὲν εἶχε· τὸ μόνον γνωστὸ μου ἀντίτυπο φαίνεται ὅτι κάποτε εἶχε συσταχθεῖ μὲ ἄλλα φυλλάδια, καὶ ἀπὸ τὴν στάχωση ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποῖα ἀφαιρέθηκε τὸ ἐξώφυλλο, ἔχουν μείνει, προερχόμενα ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ κουβερτούρισμα, σκοῦρα γαλάζια ἰχναρία στὴν ρίζα τῆς πρώτης καὶ τῆς τελευταίας σελίδας τοῦ ἐντύπου³.

Ἔτσι τὸ βιβλίον ἀρχίζει στὴν σελίδα [1], μὲ τὶς λέξεις «ΠΡΑΞΙΣ

1. Σταῦρος Χ. Σκοπετέας, *Ἡ ἑναρξὶς τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱεροῦ ἀγῶνος*. Στὸ συλλογικὸ δημοσίευμα *Ἡ Καλαμάτα καὶ ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 21*, 1948, σελ. 49 - 69 (καὶ 81 - 94). Νικ. Ἰ. Λάσκαρης, *Ἱστορία τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου*, Τ. Β', 1939, σελ. 258 κέ.

2. Πληροφορία ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία Γκίνη - Μέζα στὰ οἰκεία

χρόνια 1838 καὶ 1843. Τὰ προγράμματα αὐτὰ δὲν ἔχουν τίποτε πού νὰ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ θέματός μας. Γιὰ τὸ 1842, ἡ μαρτυρία βρίσκεται στὸ π. «Ἵμηττία Μέλισσα», ἔτος Β' ἀρ. 26, τῆς 29 Μαρτίου 1842.

3. Τὸ ἀντίτυπον ἀνήκει στὴν Βιβλιοθήκη Κ. Θ. Δημαρᾶ.

ΠΡΩΤΗ. ΣΚΗΝΗ Α'. — **ΣΚΗΝΗ ΧΟΥΣΕΗΜΟΥ.** Βελής Χουσεήμης. Βελ. Ἐφ' οὗ τῆς Ρωμείας, τὴν ὄφρυν πλήξας». Ἡ τραγωδία τελειώνει στὴν σελίδα 59, ὅπου οἱ τελευταῖοι ἑπτὰ στίχοι (... «Τὸ αἷμά μου σοὶ ἔχω;»... — ... «μάρτυς πιστὸς νὰ ἦσαι.»), καὶ οἱ λέξεις «**ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.** Στίχοι 1448» ἀκολουθοῦν στὴν ἴδια σελίδα οἱ σκη- νικὲς ὁδηγίες ὅσες ἀντιστοιχοῦν στοὺς στίχους τῆς σελίδας αὐτῆς. Οἱ σελίδες 60-62 περιέχουν τὸ τεμάχιο «Γνώμη τοῦ συγγραφέως εἰς τὸν Ρήγαν». Δηλαδή ἔχουμε νὰ κάνουμε ὡς ἐδῶ με ἔκδοση ἢ ὁποῖα εἶναι ἀ- πὸ τὸ κείμενο καὶ πέρα πανομοιότυπη πρὸς τὴν πρώτη, τοῦ 1833. Πραγματικὰ λείπουν μόνο τὰ ὅσα στὴν πρώτη προηγῶνται ἀπὸ τὸ κεί- μενο: ἡ ἀφιέρωση, ἡ προσφώνηση («Πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἀναγέννησιν»), ἡ ὑπόθεση, καὶ «Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα» (συνολικά οἱ 12 πρῶτες σελίδες ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκδοση).

Ἐκεῖ ὁμως ὅπου ἡ πρώτη ἔκδοση τελειώνει με τὴν «Γνώμη τοῦ συγγραφέως» βρίσκουμε, στὴν ἔκδοση τὴν ὁποῖα ἀνακοινῶνω ἐδῶ, ἀξία λόγου συνέχεια: Οἱ σελίδες 63-74 ἔχουν τέσσερα ποιήματα «Ἐκ τοῦ Ρήγα Βελεστινλή» «ἄσμα Α'» (inc Ὅθεν εἶσθε τῶν Ἑλλήνων, σ. 63-66)· «ἄσμα Β'» (inc Ὅλα τὰ ἔθνη πολεμοῦν, σ. 67-69)· «ἄσμα Γ'» (inc Ὡς πότε παλληγάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενά, σ. 69-71), καὶ «ἄσμα Δ'» (inc Ὡ Πατριῶται! γιὰ τί προσμένετε; σ. 71-74)⁴. Στις σελί- δες [75]-77, με τὴν ὁποῖα τελειώνει τὸ βιβλίον, ὑπάρχει τὸ πεζὸ κείμε- νο πὸν μεταφέρεται ὅλο ἐδῶ:

Ἡ Τραγωδία τοῦ Ρήγα δὲν παριστάνεται πλέον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον, διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους ἡ Σ. Κυβέρνησις γνωρίζει.

*Ἄοι, νὰ μὴ γεννᾶται,
Ὅστις εἰς δούλους χρόνους, δούλος γεννᾶται!
(Βοσσαρ. Ζαμπ.)*

Πέρυσιν πολλοὶ νέοι τῆς Πρωτευούσης ἀναφερθέντες, ἐζήτησαν νὰ τὴν παραστήσωσι κατὰ τὴν 25 Μαρτίου, καὶ ὁ ἀγαθὸς μας Διοικητὴς Κύριος Ἀδὰμ Δοῦκας, καὶ τοι εὐαρεστούμενος, δὲν ἐδωνήθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν εὐγενῆ αἴτησιν τῶν νέων τούτων. Ἐλπίζοντες, ὅτι θέλομεν εὐα-

4. Ἐπέδειξα τὰ τέσσερα αὐτὰ ποιή- ματα στὸν Λέανδρον Βρανούση, ὁ ὁ- ποῖος με ἐπληροφόρησε ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὸ δημοσίευμα τοῦ Μανουὴλ Βερ- νάρδου Ἐσμάτια καὶ πονημάτια δια- φῶρων. (Βλ. σήμερα γι' αὐτὸ τὴν σχο-

λιασμένη ἐπανάκδοσή του ἀπὸ τὸν Νέ- στορα Καμαριανό, Βουκουρέστι 1966. Ἐπειδὴ τὸ ἐντυπο εἶναι σπάνιον, ση- μειῶνω ὅτι ἕνα ἀντίτυπό του, χωρὶς ἐσώτιτλο, ὑπάρχει στὴν Βιβλιοθήκη Κ. Θ. Δημαρᾶ).

ρεστήσει τοὺς ἀναγνώστας μας, δημοσιεύοντες τὴν ἀναφορὰν τῶν Ἑλληνοπαίδων τούτων, τὸ κάμνομεν εὐχαρίστως, διὰ τὰ μένη εἰς αἰώνιον ἐνθύμησιν ὁ ζῆλος των.

ΚΥΡΙΕ ΔΙΟΙΚΗΤΑ !

Μὲ ψυχὴν μεγαλυνθεῖσαν εἰς τῶν προγόνων μας τὰς ἀθανάτους ιδέας, καὶ περιπνεόμενοι ἀπὸ ἐλευθερίας αἶθρα, ἥτις ἐκ τοῦ Υ. Θρόνου τοῦ Ὄθωνος διαχέεται εἰς πάντας ἡμᾶς, σεμνυνόμεθα μὲν, διότι προπολεῖ τὰς καρδίας μας ἱερὸν καὶ τηλέκλυτον αἶμα, ὀργῶμεν δὲ πρὸς μεγάλην, διότι Σεῖς οἱ πατέρες μας, χθὲς ἀκόμη, χθὲς εἰς τῶν μαχῶν τὰς ἡμέρας, ὄλγοι πρὸς μυριάδας ἀντιταξάμενοι, ἐταπεινώσατε μὲ ἓνα κτύπον τὸ ἀλαζὸν ὑπέροφρον τοῦ Σουλτανικοῦ ὕψους, καὶ ἐπανήγαγεν ἡ ἰσχὺς σας τὴν Ἐλευθερίαν καὶ Δόξαν εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος. Τοιαῦται περικλεεῖς ἀγαπήσεις τίνος Ἑλληνογενὲς δὲν προπολοῦσι τὰς φλέβας, Κ. Διοικητά, ἢ τίμος ἡ καρδιά δὲν συναισθάνεται μέγαν κλόνον, ὅταν, μειδιῶσα ἢ πρώτη ἀκτίς τῆς κέ. Μαρτίου ἀσπάζηται τὸν γαλανὸν μας αἰθέρα, καὶ μᾶς ὑπενθυμίξη, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἐβρόντησεν ἄλλοτε ὁ πρῶτος κεραυνὸς εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν τυράννων ; Ἡ ἡμέρα αὕτη ἔπρεπε νὰ καθιερωθῆ βεβαίως Κύριε Διοικητά, καὶ πᾶσαν κέ. Μαρτίου ἀσκεπῆς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ ἀναπέμψῃ εὐλογίας εἰς τὸν Θεὸν τῶν Δυνάμεων, αἵτινες μὲ παιᾶνας, καὶ ἄσματα καὶ πυροβόλων κρότους νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τὰ ὕψη. Ἄλλ' εἰς ἡμέρας πένθους καὶ ἀναρχίας, καθ' ἃς τῆς Πατρίδος τὸ μέλλον ἐκυμαίνετο πᾶσαν στιγμὴν, δὲν ἠδύνατο ὁ πολυπαθὴς Ἑλληὴν νὰ πανηγυρίσῃ τὰς ἡμέρας τῆς δόξης του, ἐν ᾧ ἡ ζωὴ καὶ ἡ τιμὴ του ἐκινδύνευε καθ' ἑκάστην. Σήμερον ὁμως, ὅτε ἡ εὐτυχὴς τοῦ Ὄθωνος ἀφιξὶς διεσκέδασε τὰ περὶ ἡμᾶς νέφη, καὶ γαλήνη διεδέχθη τὰς πρώτας καταγίδας, τί ἄλλο πλέον εἶναι, Σ. Διοικητά, εἰ μὴ αἰσχος εἰς τὴν Πατρίδα, αἰσχος καὶ εἰς ἡμᾶς, αἰσχος καὶ εἰς ΟΛΟΥΣ καὶ εἰς αὐτὴν (τί νὰ κρῖνωμεν) τὴν Σεβαστὴν μας Κυβέρνησιν ἢ τοιαύτη ἀμέλεια ;

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἀπεφασίσσαμεν, Κύριε Διοικητά, πολλοὶ τῆς Πρωτευούσης νέοι νὰ ἀναπληρώσωμεν, τὸ καθ' ἡμᾶς, τὴν ἔλλειψιν ταύτην, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀνεδέχθησάν τινες ἐξ ἡμῶν νὰ διδάξωσιν ἐπὶ Σκηνῆς τὸν εὐγενῆ θάνατον τοῦ Ἀθανάτου Ῥήγα, δαιμονίως τραγωδηθέντα ἀπὸ τὴν ὑπιετῆ Μοῦσαν τοῦ Ζαμπελίου, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς εἰσπραχθησόμενα χρήματα νὰ μεταχειρισθῶμεν πρὸς ἀνέγερσιν λαμπροῦ κενοταφείου τοῦ μεγαλομάρτυρος τούτου Ῥήγα, ὅστις πρῶτος συνέλαβε τὴν ὑψηλὴν ιδέαν τῆς παλιγγενεσίας Ἑθνος πρὸ αἰώνων θανόντος, καὶ πρῶτος ἔπεσε θῦμα ὑπὲρ αὐτοῦ. Πρὸς τούτοις ἐξ ἡμῶν θέλουσιν δύο (1) ἐκφωνήσῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὰς ὑπ' αὐτῶν γεγραμμένας ποιήσεις, εἰς τὰς ὁποίας διαγράφεται ὁ Ἑλληνικὸς ἀγὼν.

(1) Ὁ Κύριος Θ. Ὁρφανίδης μετὰ τοῦ Κ. Γ. Παράσχου, ὅς τις συνέταξε καὶ τὴν παρούσαν.

ΚΥΡΙΕ ΔΙΟΙΚΗΤΑ! Ἐχθροὶ τῆς κολακείας ἀδιάλλακτοι, Σὲ γράφομεν ἐλευθέρως. Ἀνὴρ φιλόπατρις καὶ γενναῖος, ὅς τις καὶ εἰς αὐτὴν τοῦ τὴν ἔδραν νὰ μὴ λησμονῇ, ὅτι οὐ μόνον ὡς ἄρχων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀρχόμενος πρέπει νὰ θεωρῇ τὴν Πατρίδα, ψυχὴ μεγάλη καὶ ἀνδρική, ἐν συντομίᾳ Πολίτης — Διοικητῆς μᾶς ἦτον ἀναγκαῖος πρὸς τοῦτο, καὶ πολίτην — Διοικητὴν μᾶς ἐπεμψεν ἡ Βασιλικὴ χάρις Σέ, ἀκραιφνέστατε Ἕλλην, καὶ ἀπὸ Σὲ ἡ πατρίς, οἱ Ἕλληνες, τὰ αἵματα τῶν Ἡρώων αἰτοῦσι τοῦ σκοποῦ μας τὴν ἐπικύρωσιν! Μὴ πρὸς Θεοῦ, Κύριε Διοικητά, μὴ καταλείπης εἰς ἄλλον διάδοχόν Σου τὴν δόξαν ταύτην! Σὲ παρακαλοῦμεν ὑπὲρ τῆς δόξης Σου Ἕλληνοπαῖδες τῶσοι, οἷτινες διὰ πᾶν ἄλλο δὲν ἀνέχονται νὰ παρακαλέσουν ποτὲ κανένα. Ὡ πόσον ἤθελον αἱ ψυχὰί μας ἐκβαχενθῆ, ἐὰν εἰς ὠραῖον τύμβον τοῦ Ῥήγα τεθῶσι τὰ ὠραῖα γράμματα ταῦτα: **ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΟΘΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΟΥΝΤΟΣ Α. ΔΟΥΚΑ ΑΝΗΓΕΡΘΗ ΗΡΩΝ ΤΩ ΡΗΓΑ.** — Ὁμνύομεν δὲ εἰς αὐτὸν τὸν Ἕλλητισμόν μας, Κύριε Διοικητά, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν εὐγενῆ μας σκοπόν, ὅτι οὐ μόνον δὲν θέλομεν προσκρούσει κατὰ τι, ἀλλὰ καὶ θέλομεν τιμῆσει ὅσον τὸ ἐφ' ἡμῖν, τὴν Σ. μας Κυβέρνησιν.

Ἐποφαινόμεθα.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1842.

(Ἐπονται πολλοὶ ὑπογεγραμμένοι, ἐν οἷς καὶ ὁ Κύριος Ζήσης Σωτηρίου, ὅστις ἀπεφάσισεν ἔκτοτε νὰ ἐορτάζῃ, ὡς ἡμέραν τῶν γενεθλίων του πᾶσαν 25 Μαρτίου, καὶ δι' ἰδίων του ἐξόδων νὰ ἐκτελεῖται θεία ἱερουργία πρὸς μνημόσνον τοῦ Ἀειμνήστου Πρωτομάστρου τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ Ῥήγα).

Ἡ πρώτη πληροφορία τὴν ὁποία μᾶς παρέχει τὸ κείμενο αὐτό, ἀναφέρεται στὴν χρονία τοῦ βιβλίου: «πέρυσιν», γράφεται, καὶ στὴν συνέχεια ἔχουμε τὴν δημοσίευσή μιᾶς ἀναφορᾶς χρονολογημένης ἀπὸ 8 Μαρτίου 1842. Συνεπῶς τὸ βιβλίο ἐβγήκε στὰ 1843· θὰ ἤθελα νὰ παράσχω μία ἀκριβέστερη μνηολόγησι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μετὰ τὰ στοιχεῖα ὅσα κατέχω τώρα. Φυσικά, ὑπάρχουν πιθανότητες, χωρὶς ἀπόλυτη βεβαιότητα, ἢ ἔκδοσις νὰ ἔγινε σὲ συσχέτιση μετὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· πάντως ὁ χρόνος περιορίζεται στοὺς ὀκτώ πρώτους μῆνες τοῦ ἔτους τοῦ Συντάγματος.

Μιὰ δευτέρα πληροφορία ἐπιβεβαιώνει ὅσα μπορούσε κανεὶς νὰ ὑποπτεύσει ἀπὸ τὴν παρουσίαση τῆς τραγωδίας: γίνεται χωρὶς τὴν δηλωμένη συμμετοχὴ τοῦ Ζαμπελίου. Στὸ ἴδιο συμπέρασμα θὰ μᾶς ὀδηγοῦσε καὶ ἄλλη σειρὰ σκέψεων: ἡ ἔκδοσις εἶπαμε ὅτι εἶναι πανομοιότυπα τὸ κείμενο τοῦ 1833· ὥστόσο ἡ ἔκδοσις τοῦ 1860, ἐτοιμασμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν τραγικὸ, σημειώνει γιὰ τὸ ἔργο αὐτό: «ἔγγραφή τῆ ἰδ' Αὐγ.

αωλβ'. 'Ανεθεωρήθη τῇ γ' 'Ιουνίου αωμ'»⁵. Ἡ ἀναθεωρημένη μορφή παρουσιάζει πολλές διαφορές ἀπὸ τὴν πρώτη, ἀκόμη καὶ στὸν ἀριθμὸ τῶν στίχων· συνεπῶς ἡ ἐκδοσὴ τοῦ 1843, ποὺ δὲν ἔλαβε ὑπόψη τὴν ἀναθεώρηση τοῦ 1840, ἐγινε χωρὶς τὴν φροντίδα τοῦ Ζαμπελίου.

Μένουν νὰ ἐξακριβωθοῦν οἱ λόγοι οἱ ὁποῖοι ἐπροκάλεσαν τὴν ὑπόμνηση τοῦ ἔργου· θὰ τοὺς θροῦμε ἀναδιφώντας σὲ δύο κατευθύνσεις: στὰ ἱστορικὰ τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς ἐκεῖνα τὰ χρόνια, καὶ στὶς τύχες τῆς τραγωδίας τοῦ Ζαμπελίου σ' ἐκεῖνα τὰ ἴδια χρόνια.

Ὁ Ρήγας εἶχε ἐνταχθεῖ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1836 σὲ μία σειρά παραστάσεων, οἱ ὁποῖες δὲν εἶχαν ἰδιαζόντως ἐθνικὸ χαρακτήρα⁶. θὰ δοῦμε νὰ ξαναπαίξεται, γιὰ μιὰ φορὰ μόνο, τὸ 1840. Στὸ μεταξὺ ἄς σημειώσουμε ὅτι ἡ καθιέρωση τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς ἀποτελοῦσε, χωρὶς ἀμφιβολία, μιὰ χειρονομία πρὸς τὸν θρησκευόμενον ἑλληνισμό, ὁ ὁποῖος, ἀνάμεσα στὰ 1833, ὅταν τὸ ἑλληνικὸ Κράτος ἐκήρυξε τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτονομία, καὶ στὰ 1850, ὅταν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο παρεχώρησε τὸ αὐτοκέφαλο στὴν ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, ἐξοῦσε μέσα σὲ κάποιαν ἀνησυχία.

Ἡ θεσμοθέτηση ὅμως αὐτῆ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὡς ἐθνικῆς ἐορτῆς, παρουσιάζει καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπισημάνουμε ἀπλῶς, προκειμένου νὰ ἐπιμείνουμε σὲ ἓνα μόνο, ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει τὴν ἔρευνά μας ἐδῶ. Ἔτσι, εἶναι καὶ μιὰ ὑπόμνηση πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὸν ρόλο τὸν ὁποῖο ἔπαιξε στὴν Ἐπανάσταση ὁ ἑλλαδικὸς κλήρος. Ἀκόμη, εἶναι πρὸς τὰ μέσα, μιὰ ἀναγνώριση τῶν κοινῶν ἀγώνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐναντίον τοῦ ἀπίστου κατακτητῆ. Τέλος, ἀνάμεσα σὲ δύο βασιλικὲς ἐορτές, τὰ ἀποβατήρια καὶ τὰ γενέθλια, εἶναι ἡ μόνη ἐορτὴ ποὺ ἀναφέρεται ἄμεσα καὶ εἰδικὰ στὴν ἑλληνικὴ ἐθνεγεργσία: ἡ μόνη καθαρὰ καὶ ἀποκλειστικὰ ἐθνικὴ ἐορτὴ, ἐορτὴ, δηλαδὴ, τοῦ ἔθνους, «ἡ μόνη ἣτις ἡμπορεῖ νὰ συγκινήσῃ παντὸς εὐαίσθητου Ἑλληγος τὴν καρδίαν»⁷.

Ἡ ἐθνικὴ λοιπὸν ἐορτὴ τῆς 25 Μαρτίου, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους λόγους οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν ἐκατάσταιναν ἀγαπητὴ στὸν ἑλληνικὸ λαό, εἶχε

5. *Τραγωδίαι Ἰωάννου Ζαμπελίου Λευκαδίου*, Ζάκυνθος 1860, Α', σελ. 220.

6. Ν. Λάσκαρης, *Ἱστορία*, ἔ. ἀ., σελ. 185.

7. Ἐφ. Ἀθηνᾶ, 26 Μαρτ. 1841. Ἄς σημειωθεῖ, γιὰ τὴν προοπτικὴ, ὅτι πολὺ

ἀργότερα, στὰ 1859, ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος στὴν ἐφ. Ὁ Ἑλλην, ἐπίμονα ἐξισώνει τὰ ἀποβατήρια τῆς 25 Ἰανουαρίου μὲ τὴν ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25 Μαρτίου.

και έναν λόγο πρόσθετο για να σημαδεύει την ψυχή όσων είχαν αντίθετοι στους Βαβαρούς, η και δέν αγαπούσαν τον Όθωνα, η όπωσδήποτε έπεδίωκαν κάποια πολιτειακή μεταβολή. Από εκεί και πέρα, δύσκολο είναι να βεβαιώσουμε αν το έπίσημο όθωνικό Κράτος έδυσπιστούσε προς την έπέτειο και προς όσους ήθελαν να την έξάρουν, η αν ακόμη διέκρινε μια ροπή ανατρεπτική σε όσους έδιναν ξεχωριστή αίγλη στον πανηγυρισμό της 25 Μαρτίου, αν ήθελε να ελαττώσει την σημασία του μέσα στον έτήσιον έορταστικό κύκλο, η, αν, τέλος, οι αντιπολιτευόμενοι την κατάσταση, έβλεπαν, με την φαντασία τους άπλως, μια τέτοια στάση μέσα στις κυβερνητικές ενέργειες η αδράνειες.

Πάντως από πολύ ένωρίς διαπιστώνουμε την τάση της αντιοθωνικής μερίδας, την όποια άποτελοΰσαν κατά πλειονότητα νέοι, να ιδιοποιηθεί τον πανηγυρισμό. Η άφορμή την όποια προβάλλουν είναι άκριβώς η άδιαφορία η η δυσμένεια των Βαβαρών για την έορτή αυτήν' έτσι γράφει τον Άπρίλιο του 1841 ο Θεόδωρος Όρφανίδης: ... «φθάνει η 25 Μαρτίου, η ήμέρα καθ' ην εκδικητικός κεραυνός έπέσκηφεν μετά πατάγων κατά της κεφαλής των τυράννων μας»... «και τί γίνεται; τίποτε: μήτε έσπερινή μουσική, μήτε έωθινά άσματα, μήτε πυροβόλων έκπυρσοκροτήσεις»... κλπ.⁸ Αύτά, ώστόσο, μάς φέρνουν στο ιστορικό των άνεπισήμων έορτασμών της έθνικής έπετείου' οδηγός μας και πάλι θα είναι ιδίως ο Θ. Όρφανίδης, του όποιου ο ρόλος σε όλην αυτήν την ύπόθεση έστάθηκε πολύ σημαντικός: γεννημένος στα 1817, είναι στα είκοσιένα του χρόνια όταν θεσμοθετείται ο έθνικός πανηγυρισμός του Εΰαγγελισμού. Ζηλεύει την δόξα του Άλεξάνδρου Σούτσου και θέλει να συμμεριστεί την τύχη του' δέκα έννέα έτών είχαν όταν του άφιέρωσε τον Μένιππο. Σ' εκείνην την πρώτη του Συλλογή γράφει τον στίχο:

τόν Άλέξανδρον τόν Σούτσον στην στιγμήν θα μιμηθώ⁹.

Άργότερα θα τον τιμήσει και πάλιν, έξόριστον (1841):

Ώ ποιητά πλανώμενε του Περιπλανωμένου,

Φθονώ, την τύχην σου φθονώ, κι αν συνεχώς δακρύζης¹⁰.

Οί νέοι, άλλωστε, σ' εκείνα τα χρόνια, και οι μεσόκοποι, καθώς θα δούμε, δείχνουν υπερήφανη άμιλλα για να περάσουν λίγο καιρό στις φυ-

8. Ό Τοξότης Σύγγραμμα έμμετρον και πεζόν, φ. Ε' και ΣΤ' σελ. 177 - 178. Το διπλό αυτό φύλλο έκυκλοφόρησε 15 Άπριλίου 1841 (βλ. άύτ. σ.

191).

9. Ό Μένιππος, Ποιήσεις, 1836, σελ. 1.

10. Ό Τοξότης, έ. ά., σελ. 151

λακές· τὸ 1841 πάντα, στιχουργώντας ἕνα «κλητήριον θέσπισμα» ποῦ ἔλαβε, τὸ πλουτίζει ὁ Ὀρφανίδης μὲ τὸν τρόπο του:

... «Ἰδόντες ὅτι θέλετε χωρὶς νὰ φοβηθῆτε

Εἰς τοῦ ἀπόντος Σούτζου μας τὸν τόπον νὰ ἐμβῆτε»...¹¹.

Ὁ ἴδιος μᾶς πληροφορεῖ καὶ γιὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25 Μαρτίου, τοῦ ἀνεξάρτητου ἀπὸ τὸν ἐπίσημο πανηγυρισμό. Πρῶτη φορὰ ἐδοκιμάσθηκε ἕνας ἰδιωτικὸς ἑορτασμὸς στὰ 1839· τοῦτο μποροῦσε νὰ γεννήσει τὴν ὑποψία ὅτι δὲν εἶταν ἡ κρατικὴ ἀδιαφορία ἢ ὁποία ἐπροκάλεσε τὴν ἀπόφαση τῶν νέων: ἡ πείρα τῆς μιᾶς χρονιάς θὰ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ δώσει τοὺς καρπούς της τὸν ἄλλο χρόνο. Ὅσοσο ὁ Ζήσης Σωτηρίου παρέχει σαφέστερην εἰκόνα τῆς χρονικῆς ἀλληλουχίας: τὸ 1839 οἱ ὁμόγνωμοὶ του διεπίστωσαν ὅτι δὲν ἔγινε μὲ τὸν προσήκοντα τρόπο τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὸ μνημόσυνο τῶν πεσόντων στὸν Ἰγῶνα· «ἀπεφασίσαμεν ὅθεν», συνεχίζει, «πολλοὶ νέοι καὶ πάσης τάξεως κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, ὥστε τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν νὰ μνημονεύσωμεν τούτους εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Καπνικαρέας, καὶ τὸ ἐσπέρας νὰ συγκροτήσωμεν συμπόσιον»¹².

Ἀνάλογα ἐόρτασαν καὶ στὰ 1840, ἀν ἀκολουθήσουμε καὶ πάλι τὸν Θ. Ὀρφανίδη. Δηλαδή, «δύο κατὰ σειράν ἔτη», οἱ νέοι «ἐξετέλεσαν τὴν ἀθῶαν των ταύτην ἐπιθυμίαν λαμπρότατα καὶ μὲ παραδειγματικὴν εὐταξίαν, φωτίσαντες μεγάλην οἰκίαν, καὶ κοσμήσαντες αὐτὴν διὰ διαφόρων καταλλήλων καὶ συμβολικῶν εἰκόνων τῆς τότε ἐποχῆς, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐν αὐτῇ συμποσιάσαντες»¹³.

Τὸ 1841, τὰ πράγματα ἐχειροτέρευαν: οἱ πανηγυριστὲς θέλησαν νὰ δώσουν μεγαλύτερη ἐξαρση στὴν ἐορτὴ, ἐξασφάλισαν κατάλληλο χῶρο ὅπου παρουσίασαν στοὺς διαβάτες πιὸ σημαντικὴ σειρά εἰκόνων συμβολικῶν, καὶ ἐφωταγώγησαν περισσότερο. Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἰδιόζουσα θέση τὴν ὁποία ἔχει ἡ μορφὴ τοῦ Κοραῆ σὲ ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεση, εἶναι ὅτι ἡ εἰκόνα του καὶ ἐκεῖ «ἐφωτίζετο καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς πόλεως»¹⁴. Ἀντίθετα, ἡ Διοίκησις ἐχωροῦσε πρὸς μιὰν αὐξουσα ἀπροθυμία: ἡ ἡμέρα «δὲν ἤξεύ-

11. Ὁ Τοξότης, ἔ. ἀ., σελ. 136.

12. Τὰ Ἀπαντα τοῦ συνταγματικοῦ Ἑλληνος Ζήσῃ Σωτηρίου 1848, σ. 10.

13. Τὰ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 25 Μαρτίου. Τὰ κατὰ τὴν δίκην τῶν ἐορτασάν-

των ταύτην καὶ ἔμμετρος ἀπολογία Θεοδώρου Γ. Ὀρφανίδου, 1841, σ. 3-4.

14. Ἐφ. Ἀθηνᾶ 29 Μαρτ. 1841.

ρομεν διά ποίαν αίτίαν δέν προαηγγέλθη διά πρωϊνών κανονισολισμῶν»¹⁵, ὅπως τουλάχιστον εἶχε γίνει τὰ προηγούμενα χρόνια.

Μέ αὐτὰ ὅλα καί τήν σχετική ἔξαψη τῶν πνευμάτων, συνέβησαν κάποιες ἀταξίες «ἐξ αίτίας τινῶν ἀρχῶν»¹⁶, καί τὰ πράγματα κατέληξαν σέ δίκη, ἡ ὁποία, ἀπό καθυστέρηση σέ καθυστέρηση, ὀρίσθηκε τελικά στίς 13 Ὀκτωβρίου. Ὁ Ὀρφανίδης, ὁ ὁποῖος εἶταν κατηγορούμενος, ἀπολογήθηκε ἔμμετρα¹⁷: εἶναι πολύ δύσκολο σήμερα νά σταθμίσουμε τήν σημασία τήν ὁποία εἶχαν τότε τὰ γράμματα, καί εἰδικά ἡ ποίηση, στήν ὅλη πορεία τοῦ ἔθνικοῦ συλλογικοῦ σώματος· ἄς σημειωθεῖ ἀπλῶς ὅτι ὁ Ζήσης Σωτηρίου, πού, ἄρρωστος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, δέν εἶχε συμμετάσχει στόν πανηγυρισμό, καί συνεπῶς δέν εἶχε κλητευθεῖ κατηγορούμενος στήν δίκη, προκειμένου νά συμμερισθεῖ τήν τύχη τῶν ὁμοϊδεατῶν του «κατεμήνυσεν αὐτός ἑαυτὸν εἰς τήν Εἰσαγγελίαν»¹⁸.

Στό μεταξύ, ἕνα χρόνο πρίν, δηλαδή στά 1840, ὁ «Ρήγας» τοῦ Ζαμπελίου εἶχε πάλι ἀναβιβασθεῖ στήν ἀθηναϊκή σκηνή· ὅμως οἱ παραστάσεις του δέν ἐσυνεχίσθηκαν μετὰ τήν πρώτη ἡμέρα, γιατί φαίνεται ὅτι ἡ Αὐστριακή πρεσβεΐα ἐθεώρησε πῶς τὸ ἔργο ἔθιγε τήν Αὐτοκρατορία, καί διαμαρτυρήθηκε γιά τήν διδασκαλία. "Ἄς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι ἀνά-

15. Ἐφ. Ἀθηνᾶ 26 Μαρτ. 1841.

16. Ἐφ. Ἀθηνᾶ 18 Μαρτ. 1842.

17. Βλ. ἐδῶ σημ. 13.

18. Ζήσης Σωτηρίου, *Τὰ Ἀπαντα*, ὅπου ἐδῶ στήν σημ. 12, σελ. 17. Μέσα στήν ἴδια γραμμὴ περισώζω καί τήν ἀκόλουθη πληροφορία γιά νά μὴν μένει ἀθησαύριστη: σέ μία ἀντιοθωνική συνωμοσία, τοῦ 1852, σχετικὲς ἐπιστολὲς πρὸς τὸν Ὅθωνα τὸν ἴδιο, μὲ συστάσεις καί ἀπειλές, εἶχαν ὑπογραφή Ἀρτασιάν. Ἀκόμη, δέκα πέντε χρόνια ἀργότερα, στά τέλη τοῦ 1866, φαίνεται ὅτι οἱ φοιτητὲς τοῦ Πανεπιστημίου ἔκαναν ψήφισμα ὅπου ἔθεταν τήν Κρήτη ὑπὸ τήν προστασία τοῦ Victor Hugo. (Desmazes, *Études et souvenirs helléniques* 1878, σελ. 38. Τήν πληροφορία αὐτὴν δέν διεσαύρωσα μὲ ἄλλες πηγές τῆς ἐποχῆς). "Ἄς προσθέσω, τέλος, ὅτι ἡ ὀθωνική βασιλεία, μὲ τὸ ἀσκημένο της αἰσθητήριο, δέν ἐμπιστεύθηκε τήν λο-

γισύνη τοῦ τόπου: «Ἡ Ἑλλάς ἤθελε λάβει τὸ Σύνταγμα κατὰ τὰ 1843 ἂν οἱ λόγιοι διὰ τοῦ περιοδικοῦ τύπου καί διὰ συγγραμμάτων δέν προπαρασκευάζον ἐπὶ δεκαετίαν τήν κοινήν δόξαν» Αὐτὰ γράφει ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος σχολιάζοντας ἕνα ποίημά του πού ἐπιγράφεται «Ὁ καταδιωγμὸς τῶν λογίων» (*Ποιητικὸν χαρτοφυλάκιον*, 1845, σελ. 113). Βεβαίως ἡ αἰχμὴ στρέφεται ἐναντίον τῶν κυβερνήσεων πού προέκυψαν ἀπὸ τήν τρίτη Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα εἶναι χαρακτηριστικὸ καί ἡ μαρτυρία τοῦ ποιητῆ, ὅπως συνήθως, βαρύνουσα, ὅσο κι ἂν, ἀφετέρω, ξεκινᾷ ἀπὸ προσωπικὲς ἐμπειρίες. Γιά τήν ἀπολογία τῆς λογισύνης βλ. πάντως, Ἐφημερίδα τοῦ Λαοῦ 26 Αὐγ. 1850 καί, τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου πάλι, τὸ δημοσίευμα Ὁ ἀτύπωτος πρόλογος τοῦ κατασχεθέντος συγγράμματος, 1852.

μεσα σὲ ἄλλα ἡ φιλελεύθερη νεολαία πολλές φορές ἐκατηγόρησε τὸν Ὅθωνα ὅτι ἔπαιρνε ὁδηγίες ἀπὸ τὴν Αὐστρία στὴν ἀσκηση τῆς ἐξωτερικῆς του πολιτικῆς. Ἔτσι εἶταν εὐκολο ἡ τραγωδία τοῦ Ζαμπελίου νὰ ἀποβεῖ πολλαπλὰ ἐθνικὸ σύμβολο στὴν συνείδηση τῶν ἀντιπολιτευομένων τὸν Ὅθωνα, καὶ νὰ χρησιμοποιηθεῖ στὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ τὴν ἐπίδειξη τῶν συναισθημάτων τους. Τοῦτο εἶναι φανερὸ ὅτι ἔγινε τὸ 1842, ὅταν, ὅπως εἶδαμε, οὔτε πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς δὲν ἐδημοσιεύθηκε.

Ὁ Ἀδάμ Δούκας δὲν ἔδωσε τὴν συγκατάθεσή του ὅμως ἀπὸ τὸν Τύπο τῆς ἐποχῆς φαίνεται ὅτι τελικὰ ὁ ἐπίσημος πανηγυρισμὸς, ὕστερα ἀπὸ κάποιες ἀμφιταλαντεύσεις ὑπηρεσιακές, οἱ ὁποῖες, ἄλλωστε προσιδιάζουσαν στὴν ὀθωνικὴ διοίκηση, ἔγινε πιὸ σύμφωνα μὲ τοὺς ἐθνικοὺς πόθους¹⁹: «ἡ σημερινὴ ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐωρτάσθη ἐφέτος μὲ περισσοτέραν σημαντικότητα καὶ ὡς ἀπὸ μέρους τῆς ὑπερτάτης Ἀρχῆς»²⁰. Τὸ ποίημα τοῦ Ὁρφανίδου τὸ ἀναγγελλμένο στὴν ἀναφορά, ἐτυπώθηκε σὲ ἰδιαίτερο φυλλάδιον· ὁ τίτλος ἐξηγεῖται τώρα πιά ἀπὸ τὸ κείμενον ποῦ ἤρθε σήμερον στὸ φῶς: «Ὁ πρωτομάρτυς Ρήγας καὶ ἡ ἐλληνικὴ Ἐπανάστασις. Ποίημα διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς 25 Μαρτίου ἡμέραν ἐπέτειον αὐτῆς».

Μὰ οἱ νέοι ἐδυσφοροῦσαν ἀπὸ τίς δυσκολίες τίς ὁποῖες ἔδρισκαν κάθε χρόνο ἐμπρὸς τους, θέλοντας νὰ τιμήσουν τὴν ἐθνικὴ μνήμη. Γιὰ τοῦτο ὁ Ζήσης Σωτηρίου διεκήρυξε ἐγκαίρως, γιὰ τὸν Εὐαγγελισμό τοῦ 1843, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ καθιερώσει τὴν ἡμέρα ἐκείνην γιὰ νὰ πανηγυρίζει τὴν ὀνομαστικὴν του ἑορτὴν. Τὴν ἐπέτειον πλέον αὐτῆν, τὴν ἑορτὴν τοῦ Ζήση Σωτηρίου ἐορτάζοντας ἐκεῖνο τὸ βράδι, οἱ νέοι «τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Γυμνασίου περιήλθον ὅλην τὴν πόλιν ψάλλοντες ᾠσματα ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος· ἀκολούθως», γράφει ὁ ἴδιος πάντοτε, «ἤλθον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον καὶ μὲ ἐχαίρετῆσαν· ἡ δὲ Μοιραρχία τοὺς διέλυσε φυλακώσασα τὸν κ. Γεώργιον Παράσχον»²¹. Ὡστόσο ἐφθάναν πιά τὰ προμηνύματα τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἀρχίζε νὰ θυθίζεται μέσα στὸν χῶρον τῆς ἱστορίας.

Κ. Θ. Δημαράς

19. Ἐφ. Ἀθηνᾶ 18 καὶ 21 Μαρτ. 1842.

Ἐφημερίδα τοῦ Λαοῦ 4 Ἀπρ. 1842.

20. αὐτ. 25 Μαρτ. 1842, βλ. ἐπίσης

21. Ζήσης Σωτηρίου, ἔ. ἀ. σελ. 20.